

Arrest

nr. 264 743 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 april 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van advocaat M. MISSEGHERS die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 maart 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 28 maart 2021 in toepassing van artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening instemden met de terugname.

1.2. Op 22 april 2021 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam: F.
voornaam: G. D.
geboortedatum: X
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer F., G. D., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 01.03.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij een kopie voor van een paspoort met nummer S0052379, afgegeven op 17.01.2017 en geldig tot 17.01.2022.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 11.09.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 19.03.2021. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 4 kinderen te hebben, waarvan 2 nog minderjarig. Hij bood zich samen met deze gezinsleden aan. Hij verklaarde 1 schoonbroer en 2 schoonzussen te hebben die met een verblijfsvergunning in Nederland verblijven. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen familie in België te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij niet meer wist wanneer hij Afghanistan verliet. Hij verklaarde dat hij naar Iran reisde voor zijn werk, waar hij 20 à 22 jaar woonde. Hij verklaarde dat hij Iran verliet in 2018 en naar Frankrijk reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij ongeveer 2,5 jaar in Lille verbleef. Hij verklaarde dat zijn verzoek ongeveer 1,5 maand geleden werd afgewezen en dat hij in 2021 naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat het dichtste bij Frankrijk is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek werd afgewezen en hij een bevel kreeg om het land te verlaten. Hij verklaarde dat hij uit de woning werd gezet en geen geld had om onderdak te zoeken.

Op 26.03.2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 13.04.2021 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon - Saint-Exupéry.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er werd afgewezen en hij een bevel ontving om het land te verlaten. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een asielverzoek niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk uit zijn huis werd gezet en geen middelen had om nieuw onderdak te zoeken. Hieromtrent merken we op dat betrokkene zijn verzoek voor internationale bescherming werd afgewezen en dat hij op dat moment dus niet viel onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn.

We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak en financiële steun in die context uit hoofde van de Franse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met betrekking tot de familie van betrokkene die samen met hem zich aanboden om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen merken we op dat er voor hen tevens een terugnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De Franse instanties stemden op 13.04.2021 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 13.04.2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2019 Update", laatste update op 30.11.2020, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 52).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 52). Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon - Saint-Exupéry, waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur van "Rhône". Gezien Lyon de hoofdplaats is van deze prefectuur, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 87).

De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 92). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 89). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 89). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 96). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor maakte betrokkene melding van een gezondheidsprobleem.

De betrokkene legde verschillende medische attesten voor die verstrekt werden in Frankrijk. Volgens zijn verklaring tonen de attesten aan dat hij lijdt aan alzheimer en diabetes.

We merken op dat deze attesten geen geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene kan voor overdracht in bezit worden gesteld van voldoende medicijnen om een eventuele leemte van enkele dagen te overbruggen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de eventuele therapieën, waarvan sprake in de attesten enkel in België effectief en met succes kunnen worden verstrekt en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers uit het AIDA-rapport. We verwijzen tevens naar het feit dat uit de attesten blijkt dat betrokkene zijn medische problematiek gekend is bij Franse dokters en dat hij daar behandeling ontving. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (4).”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekende aan dat op 28 juni 2021 een beslissing tot verlenging van de termijn tot achttien maanden werd genomen, in toepassing van artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij verklaart dat zij hiertegen een beroep wenst in te dienen en verzoekt de Raad om de behandeling van de zaak uit te stellen tot nadat het verzoekschrift werd ingediend.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Het Hof van Justitie verklaarde in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de in principe verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, en er geen rechtmatige verlenging van de termijn heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen.

In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun

verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming

Hieruit blijkt dat het verval van de vereiste van verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat plaatsvindt door het verstrijken van de termijn van zes maanden zelf. Dat de Raad vaststelt dat de termijn is verstreken en de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat is vervallen, heeft daar geen invloed op. Wel kan de Raad om proceseconomische redenen beslissen het beroep met betrekking tot de beslissing tot verlenging van de termijn te behandelen alvorens de weigering van verblijf met het oog op overdracht zelf te onderzoeken.

In de huidige zaak blijkt thans niet dat er reeds een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de verlenging van de overdrachtstermijn. De verzoekende partij vraagt dan wel om te wachten met de behandeling van de zaak tot dit is gebeurd, doch het gaat hierbij om een onzekere gebeurtenis. De advocaat van de verzoekende partij is ter terechtzitting ook niet duidelijk over de datum waarop kennis werd genomen van de bestreden beslissing en vermeldt verschillende data.

Aangezien niet blijkt of de verzoekende partij thans nog op ontvankelijke wijze een beroep tot nietigverklaring zal indienen tegen de beslissing tot termijnverlenging, acht de Raad het *in casu* niet nuttig om de behandeling van de zaak uit te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partij voert twee middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Frankrijk een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

Verzoekers oom woont in België als een erkende vluchteling.

Verzoeker meent dat België beter geplaatst is om deze asielaanvraag te behandelen dan Frankrijk.

De asielprocedure

*March 2019 | Forum réfugiés-Cosi; ECRE - European Council on Refugees and Exiles (Author), published by ECRE - European Council on Refugees and Exiles
France*

Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers

Country Report: France (Periodical Report, English)

*Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers
Länderbericht zum Asylverfahren, Aufnahmebedingungen und Haft für Asylsuchende See Article 31(7) recast Asylum Procedures Directive. This is now included in Article L.723-3 Ceseda. 7 Accelerating the processing of specific caseloads as part of the regular procedure. 8 Labelled as “accelerated procedure” in national law. See Article 31(8) recast Asylum Procedures Directive. [...] procedures, including Dublin. [...] Does the law make material reception conditions to asylum seekers in the following stages of the asylum procedure? [...] Total capacity of CRA:380 1,791 French law does not allow the detention of asylum seekers for the purpose of the asylum procedure. [...] Does the law allow for asylum seekers to be detained in prisons for the purpose of the asylum procedure (i.e. not as a result of criminal charges)? Yes No 2. If so, are asylum seekers ever detained in practice in prisons for the purpose of the asylum procedure? Yes No I.I.*

The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to

implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

https://www.asvlumineurone.org/sites/default/files/revort-download/aida_fr_2018uvdate.pdf

17 January 2019 / HRW - Human Rights Watch

France

Annual report on the human rights situation in 2018

World Report 2019 - France (Periodical Report, English)

The French Ombudsman, the Council of Europe Commissioner for Human Rights, the UN High Commissioner for Refugees and NGOs criticized the law for undermining access to asylum, including by weakening appeal rights and safeguards for those subject to accelerated asylum procedures.

<https://www.ecoi.net/en/document/2002238.html>

October 2018 | GDP - Global Detention Project

France

Report on immigration detention (legal context and practices; detention infrastructure)

Immigration Detention in France: Longer, More Widespread, and Harder to Contest (Special or Analytical Report, English)

The French ombudsman said, "Contrary to the discourse that everything should be done in favour of asylum seekers, they are in fact badly treated by this project."8 According to the ombudsman, the accelerated asylum procedures will "impose impossible deadlines on asylum seekers ... which risks causing asylum seekers to lose their rights to appeal."9 Another recently adopted law, the March 2018 asylum [...] The Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (Code of Entry and Residence of Foreigners and of the Right to Asylum) (CESEDA) provides the main legal framework for asylum procedures, reception conditions, and detention. [...] It was amended by the July 2015 Loi relative à la réforme du droit d'asile (Law on the Reform of the Right to Asylum)22 and the March 2016 Loi relative au droit des étrangers en France (Law on the Rights of Foreigners).23 The reform of the asylum system transposed the recast European Union Asylum Procedures Directive and

<https://www.globaldetentionproject.org/wp-content/uploads/2018/10/Immigration-Detention-in-France-October-2018.pdf>

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is.

Tweede middel: Schending artikel 3 EVRM JUNCTO schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Franse autoriteiten wat betreft de asielpprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le F1CR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielpprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothecerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethu.manitaires.worldpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

March 2021 / Forum réfugiés-Cosi; ECRE - European Council on Refugees and Exiles (Author), published by ECRE - European Council on Refugees and Exiles

France

Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers

Country Report: France; 2020 Update (Periodical Report, English) Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers Länderbericht zum Asylverfahren, Aufnahmebedingungen und Haft für Asylsuchende Asylum procedure *-> Consequences of COVID-19 on the asylum procedure: Following the outbreak of COVID-19, registration and asylum related activities have been temporarily suspended from 23 March to 11 May 2020. Subsequently, access to the asylum procedure and to reception conditions was suspended with no alternative solutions. (...) As a result, many beneficiaries of protection are homeless or live in informal settlements. 20 Asylum Procedure A. General 1. [...] See Article 31(7) recast Asylum Procedures Directive. This is now included in Article L. 723-3 Ceseda. 7 Accelerating the processing of specific caseloads as part of the regular procedure. 8 Labelled as "accelerated procedure" in national law. See Article 31(8) recast Asylum Procedures Directive. [...] Does the law make material reception conditions to asylum seekers in the following stages of the asylum procedure? (...) Does the law allow for asylum seekers to be detained in prisons for the purpose of the asylum procedure (i.e. not as a result of criminal charges)? Yes No 2. If so, are asylum seekers ever detained in practice in prisons for the purpose of the asylum procedure?

https://asvlumineurope.org/wp-content/uploads/2021/03/AIDA-FR_2020update.pdf

Een uitwijzing van verzoekster naar Frankrijk is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

<https://www.vluchtweb.nl/svstem/files/Vluchtweb/documents/iurisprudentie/iurisprudentie-internationaal/UKSC 2012 0272 ludament.pdf>

Met de individuele aspecten bedoelt verzoeker dat hij een privé leven in België ontwikkeld heeft. Verzoeker is getraumatiseerd en ziek. (Stuk 2 - medische stukken)

Verweerder kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en dat ze door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. Als men vanuit dit perceptie vertrekt dan moet een uitwijzing naar Griekenland ook mogelijk zijn in het kader van Dublin verordening.

Dat dit middel gegrond is."

3.2.1. Verzoekende partij verwijst in het middel naar het feit dat haar oom in België woont als erkend vluchteling. Daarnaast citeert zij verschillende verslagen van European Council on Refugees and Exiles (ECRE), Human Rights Watch, Global Detention Project. Verzoekende partij beperkt zich er toe enkele passages te citeren, zonder enige verdere toelichting. In deze passages worden zeer summier enkele kenmerken van de asielpprocedure, het opvangsysteem en de behandeling van Dublin-terugkeerders in Frankrijk vermeld. Hierin worden summier enkele vragen gesteld en beknopt opmerkingen geformuleerd over de opvangcapaciteit en de toegang tot de opvang en de procedure. Het meest recente rapport van ECRE uit maart 2021 maakt melding van beperkingen tot toegang omwille van de Covid 19-epidemie.

In het tweede middel vervolgt verzoekende partij dat garanties moesten worden gevraagd aan de Franse autoriteiten wat betreft de asielpprocedure en de toewijzing van een opvangplaats. Zij wijst op een risico op refolement en wijst er tevens op dat verschillende familieleden ziek zijn en onder behandeling.

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 249). In dit kader onderstreept het EHRM meermaals dat asielzoekers een bijzonder ondergeprivilegeerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 97). De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging ('*decisive factor*') en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 99). Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM waarbij de aansprakelijkheid van een Staat onder artikel 3 van het EVRM niet is uitgesloten wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of de gemachtigde heeft onderzocht of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij een oom in België zou hebben, blijkt uit de bestreden beslissing het volgende:

"De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 19.03.2021. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 4 kinderen te hebben, waarvan 2 nog minderjarig. Hij bood zich samen met deze gezinsleden aan. Hij verklaarde 1 schoonbroer en 2 schoonzussen te hebben die met een verblijfsvergunning in Nederland verblijven. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen familie in België te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde."

De verzoekende partij verwijst naar de inventaris bij het verzoekschrift, volgens welke medische stukken werden bijgevoegd. Uit nazicht van het griffiedossier blijkt evenwel dat geen medische stukken werden bijgevoegd. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten om welke familieleden in België het zou gaan, die zij niet heeft vermeld in haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat zij een vrees heeft op refoulement naar Afghanistan omdat haar asielpcedure in Frankrijk tot een weigeringsbeslissing heeft geleid, motiveert de bestreden beslissing:

"De Franse instanties stemden op 13.04.2021 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 13.04.2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2019 Update", laatste update op 30.11.2020, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 52)."

Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de asielpcedure reeds negatief werd afgesloten. De bestreden beslissing motiveert echter terecht dat het risico dat de aanvraag geweigerd wordt inherent is aan elk verzoek om internationale bescherming, en dat de weigering door Frankrijk op zich geen schending van het beginsel van non-refoulement inhoudt. De bestreden beslissing wijst er ook op dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om in Frankrijk een volgend verzoek in te dienen. Met haar algemene kritiek weerlegt de verzoekende partij deze motivering niet.

Met betrekking tot de toegang tot opvang motiveert de bestreden beslissing:

"Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 52). Hieromtrent benadrukken we dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon - Saint-Exupéry, waarna hij zich dient aan te bieden bij de prefectuur van "Rhône". Gezien Lyon de hoofdplaats is van deze prefectuur, kunnen we er van uit gaan dat betrokkene geen grote problemen zal ondervinden om zich naar de prefectuur te begeven.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 87). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 92). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het

moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 89). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 89). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 96). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor maakte betrokkene melding van een gezondheidsprobleem.

De betrokkene legde verschillende medische attesten voor die verstrekt werden in Frankrijk. Volgens zijn verklaring tonen de attesten aan dat hij lijdt aan alzheimer en diabetes.

We merken op dat deze attesten geen geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene kan voor overdracht in bezit worden gesteld van voldoende medicijnen om een eventuele leemte van enkele dagen te overbruggen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de eventuele therapieën, waarvan sprake in de attesten enkel in België effectief en met succes kunnen worden verstrekt en dat de

betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers uit het AIDA-rapport. We verwijzen tevens naar het feit dat uit de attesten blijkt dat betrokkene zijn medische problematiek gekend is bij Franse dokters en dat hij daar behandeling ontving. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De bestreden beslissing gaat aldus wel degelijk in op mogelijke tekorten in de opvangstructuur, maar motiveert uitgebreid, dat in Frankrijk geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen zou vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terecht zouden komen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing motiveert ook terecht dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een kwetsbaar profiel, zodat geen bijkomende garanties moesten worden gevraagd aan de Franse autoriteiten met betrekking tot de opvangmogelijkheden.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT